

El cant dels mariners

Oh, la mar nostra, la mar brava,
que és tota rime i llum suau;
és la cançó que mai no acaba
sota la volta d'un cel blau.

Les seves ones juganeres
són de la lluita braus corcers;
dins nostres barques tan feineres
les cavalguem, ardis guerrers.

I mar enfora anem amb elles
dintre una immensa solitud:
l'abisme, al cim, de les estrelles;
sota, l'abisme inconegut.

Com un gegant a voltes mostra,
bramulant d'ira, l'inflat dors;
humil i altiva és la mar nostra
i no ens espanten ses remors.

Es imponent en sa grandesa;
gegant que bleixa tendrament,
o agitat monstre que amb feresa
bat els penyals ardidament.

* * *

Oh, la mar nostra, la mar brava,
que és tota ritme i llum suau;
és la cançó que mai no acaba
sota la volta d'un cel blau.

F. VIVER, PVRE.

Estartit.